

Arrest

nr. 221 010 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Op 31 juli 2012 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoeker.

Verzoeker dient op 26 augustus 2014 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaart op 25 augustus 2014 het Rijk te zijn binnengekomen. Vervolgens weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 september 2014 de inoverwegingname van de asielaanvraag.

Verzoeker dient op 30 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 31 maart 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk. Op 9 december 2016 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tevens wordt de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 13 februari 2017 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing en bevel. De Raad verwerpt het beroep op 24 april 2018 bij arrest met nummer 202 876.

Op 12 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 12 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een inreisverbod, ter kennis gebracht op 12 juni 2017. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: Korroticië e Eperme

nationaliteit: Kosovo

in voorkomend geval, ALIAS

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis en volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis gegeven werd op 08.10.2014.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden allen negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene woont tezamen met zijn broer de heer H., Ar. (geboren op (...)1973 te Korretice" en Epe"rme van Belgische nationaliteit) en de 4 minderjarige kinderen van H., A. zijnde G. H., A. H., X. H. en G. H., alle vier van Kosovaarse nationaliteit. Dit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf, betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, noch dat hij reeds in het land van herkomst financieel afhankelijk was van zijn broer. Betrokkene en zijn broer kunnen bovendien door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 23 juni 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Kosovo.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Ter adstruering van het middel betoogt verzoeker als volgt:

"II.2 Middelen

II.2.1 Verzoeker meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatsecretaris van Asiel en Migratie te kunnen aanvoeren, te weten de beslissing tot inreisverbod dd. 28.02.2017 (bijlage 13 sexes):

II.2.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en de hoorplicht, doordat verwerende partij zonder afdoende rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker een inreisverbod voor 3jaar heeft opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat verzoeker een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet naar behoren wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een maximumtermijn van 3 jaar. Verwerende partij had makkelijk een andere termijn kunnen opleggen. Waarom precies deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Het loutere feit dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en ook tijdens zijn beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake de 9ter aanvraag in België heeft verbleven, is geen reden om onmiddellijk een termijn van 3 jaar op te leggen. Het feit dat aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan, verplicht verwerende partij immers niet tot het opleggen van deze termijn. Verwerende partij had makkelijk het inreisverbod kunnen beperken tot een veel kortere termijn, hierbij rekening houdend met de medische problematiek van verzoeker. Verzoeker kampt immers met ernstige problemen, waarvoor hij geen afdoende behandeling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, minstens is deze voor hem niet afdoende toegankelijk.

In de bestreden beslissing is duidelijk geen afdoende onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, niettegenstaande verzoeker in het verzoekschrift om medische redenen (art.9ter Vw.), alsook in de lopende annulatieprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing van zijn verblijfsmachtiging op grond van medische redenen, heeft uiteengezet waarom hij moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst. Deze beslissing verhindert verzoeker bovendien om elders in de Schengenzone enige medische hulp te krijgen.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder enig afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 20132).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing dermate is dat aan verzoeker steeds de mogelijkheid had moeten worden verleend om hem te horen over zijn situatie wanneer men de intentie heeft tot op het opleggen van een inreisverbod. In dat geval was zonder meer duidelijk geworden dat verzoeker in een ernstige medische toestand bevindt en een inreisverbod van drie jaar onevenredig, minstens onredelijk is. Het verhindert immers dat verzoeker elders in de Schengenzone kan verblijven voor medische zorgen.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Dat de in het middel opgeworpen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn.”

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, benadrukt de Raad dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van concrete beginselen. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet

zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst in de beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet – het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering – waarna wordt verduidelijkt dat geen gevolg werd gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 oktober 2014. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, motiveert de gemachtigde verder. Hij besluit op dit punt dat om deze redenen aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Bijgevolg wordt de juridische grondslag vermeld waarop het opleggen van het inreisverbod wordt gesteund. De Raad stelt verder vast dat er wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij zich toespitst op de motivering van de termijn van het inreisverbod. Meer bepaald stelt hij, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat niet naar behoren en afdoende wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en gemakkelijk een andere termijn kon worden opgelegd.

De Raad stelt vast dat ook het opleggen van een termijn van 3 jaar wordt gemotiveerd. Meer bepaald wordt verwezen naar het negatief afsluiten van de asielaanvraag en de aanvraag tot medische regularisatie die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd, waaruit de gemachtigde stelt te kunnen concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verder verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de samenwoning van verzoeker met zijn broer en diens 4 minderjarige kinderen. De gemachtigde zet uiteen dat dit verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, noch dat hij reeds in het land van herkomst financieel afhankelijk was van zijn broer. De gemachtigde voegt nog toe dat verzoeker en zijn broer bovendien door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met elkaar. Verzoeker gaat niet *in concreto* in op deze motieven, zodat deze ook niet worden weerlegd.

Tot slot heeft verzoeker, zo stelt de gemachtigde, dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Hij besluit dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, meent verzoeker dat het loutere feit dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en ook tijdens zijn beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsprocedure inzake de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in België heeft verbleven, geen redenen zijn om onmiddellijk een termijn van 3 jaar op te leggen. Hij stelt dat hij kampt met ernstige medische problemen waarvoor hij geen afdoende behandeling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, minstens zijn deze voor hem niet toegankelijk. Tevens verwijst hij naar het verzoekschrift om medische redenen en de lopende annulatieprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing.

De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep ingediend door verzoeker ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, door de Raad op 24 april 2018 werd verworpen bij arrest met nummer 202 876. Verzoeker kan ook niet in het kader van onderhavige procedure genoeg nemen met een loutere verwijzing naar de uiteenzetting in de aanvraag om medische redenen. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van onderhavige procedure op generlei wijze uiteen waaruit zijn medische problemen *in concreto* bestaan, laat staan dat hij deze staft. Hij kan dan ook evenmin worden gevolgd in de algemene bewering dat de bestreden beslissing zou verhinderen dat hij in de Schengenzone enige medische hulp zou krijgen.

Verzoeker poogt zijn betoog kracht bij te zetten door te verwijzen naar de hoorplicht.

De Raad wijst erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

De Raad merkt op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (*cf.* HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Verzoeker verwijst in dit kader opnieuw naar zijn ernstige medische toestand en stelt wederom dat de bestreden beslissing hem verhindert elders in de Schengenzone te verblijven voor medische zorgen.

De Raad dient dan ook opnieuw vast te stellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van onderhavige procedure op generlei wijze uiteenzet waaruit zijn medische problemen *in concreto* bestaan, laat staan dat hij deze staft. Tevens herhaalt de Raad dat het beroep ingediend door verzoeker ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, door de Raad op 24 april 2018 werd verworpen bij arrest met nummer 202 876. De betreffende ongegrondheidsbeslissing is derhalve definitief geworden.

De overige motieven waarop het opleggen van de termijn wordt gesteund, betwist verzoeker niet. Verzoeker geeft dan ook slechts aan het niet eens te zijn met enkele elementen uit de motivering, zonder de concrete motieven te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven op zich of in combinatie, niet afdoende zijn.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen met toepassing van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde op grond van de specifieke elementen van het dossier heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van 3 jaar en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Dat gemakkelijk een kortere termijn had kunnen worden opgelegd, blijkt dan ook enkel de mening te zijn van verzoeker die louter aangeeft het niet eens te zijn. Verzoeker slaagt er overigens ook niet in *in concreto* aan te tonen met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Hij beperkt zich dan ook tot louter algemene beweringen die niet volstaan. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. De schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN